

 DREAMWORKS

Тролчета

ИСТОРИЯТА ОТ ФИЛМА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Оригинално заглавие *Trolls Movie Novelization*

Copyright © 2016 DreamWorks Animation LLC

All rights reserved.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани, записвани в информационна система или предавани под никаква форма и по никакъв начин – електронен, механичен, фотокопиране, запис или по друг начин, без предварително разрешение на праводържателя.

Превод Юлия Чернева

Редактор Габриела Каменова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

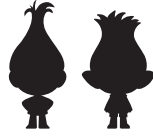
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-1848-2

Първа глава

Преди много години имаше една щастлива гора, пълна с щастливи дървета, където живееха най-щастливите същества на света: тролчетата!

Те най-много от всичко обичаха да пеят, да танцуват и да се прегръщат. И танцуваха, прегръщаха се и пееха, и така нататък.

Нещата вървяха доста добре, докато един ден песните и танците им не привлякоха нежелана публика: един противен и жесток звяр, известен като Берген.

Бергените – грамадни великани в сравнение с мъничките тролчета – бяха най-нещастните същества на земята, в каквато и посока да вървиш, и колкото и далеч да отидеш. Вместо прегръдки и песни те си раздаваха удари,

ритници, гримаси и ръмжене. Винаги когато се появяха облаци, те се понасяха право над Бергените и ги обсипваха със студен дъжд. Бергените видяха колко щастливи са тролчетата и закопняха за същото щастие.

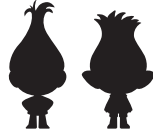
Един гладен Берген чу тролчетата да пеят и тръгна из щастливата гора, за да разбере откъде идва мелодията. Той видя как едно весело тролче изскача от пъстроцветна шушулка, висяща на дърво. Тролчето закричи по клона на дървото, разпери широко ръце и започна да пее:

– О, какъв щастлив, щастлив ден! Най-щастливият ден, който...

Бергенът сграбчи тролчето и го пъхна в устата си. ГЪЛ! Грамадният звяр погълна малкото тролче. Веднага щом то стигна до корема му, Бергенът изпита силно чувство, каквото не беше изживявал никога дотогава – *Радост! Удоволствие! Блаженство!* – всичките с удивителен знак. Той никога не беше употребявал тези думи, но те, изглежда, описваха онова, което изпитваше.

Другите тролчета се втрещиха ужасени в Бергена!

– О, гадост! – възкликна едно момиче тролче, с широко отворени в ужас очи.

Втора глава

Бергенът се върна у дома и разказа на другите Бергени за невероятното си изживяване. Отначало те бяха озадачени.

– Искаш да кажеш, че си намерил нов начин да се чувстваш нещастен? – попита единият.

– Не – отвърна Бергенът. – Не нещастен. Почувствах се... – Той се замисли за правилната дума. Беше я чувал много отдавна, но Бергените не я употребяваха. – Щастлив! – бавно изрече Бергенът. – Да, точно така. Почувствах се щастлив!

Малките кръгли светещи очи на другите Бергени се отвориха широко от почуда.

– Покажи ни! – изрева единият.

Първият Берген ги заведе по пътя към щастливата гора на тролчетата тичешком. Бергените започнаха да сграбчват големите колкото залък тролчета и да ги поглъщат. Вкусно! Превъзходно! Изобщо не искаха да ходят никъде другаде. Пълната с тролчета гора беше най-вкусното място на света!

За нула време Бергените отсякоха повечето дървета в гората и построиха Берген Таун – грозно градче около единственото останало Дърво на тролчета, около което изградиха масивна клетка. Онези тролчета, които все още не бяха изядени, бяха затворени вътре!

Яденето на тролчета направи Бергените толкова щастливи, че създадоха традиция. Веднъж в годината те се събираха около Дървото на тролчетата, за да вкусят щастието, на празник, наречен Тролден.

В едно особено хубаво утро на Тролден един малък Берген караше велосипед по коридорите на кралския замък в Берген Таун. Той носеше корона, защото беше принц Грисъл, единственият син на крал Грисъл и наследник на престола на Бергените.

Дишайки тежко принц Грисъл подкара велосипеда си право нагоре по стълбището, мина през вратата и нахлу в спалнята на баща си. Скочи от велосипеда и се хвърли върху корема на спящия си баща. Крал Грисъл се размърда и короната му се килна над едното му око. Той

обичаше да носи короната си дори когато спи, за да няма начин някой някога, ама ИЗОБЩО, да забрави, че той е владетелят на Бергените – водачът на глутницата, номер едно.

– Добро утро, татко! – изпя принц Грисъл. Баща му изпъшка и се опита да изгони сина си, надявайки се на още няколко минути сън. Принцът обаче беше толкова развълнуван, че се зарови под завивките и запъляза нагоре-надолу по дължината на голямото легло.

– Татко, събуди се! – извика той. – Татко, събуди се! Събуди се! Събуди се, татко!

Крал Грисъл продължи да хърка. *Хъррр...*

Принц Грисъл реши да опита шепнешком.

– Събуди се, татко – тихо рече той, а после внезапно разкъса спалното горнище на баща си, сграбчи шепа косми от гърдите му и ги отскубна. – *Събуди се!*

– ОЛЕЛЕ! – изрева крал Грисъл.

Принц Грисъл отскочи от косматия корем на баща си, сякаш беше трамплин.

– Татко! Татко! Татко! Татко! Татко!

– Грисъл? – попита кралят и хвана сина си във въздуха. – Колко е часът?

– Днес е Тролден! – изкрещя принц Грисъл, неспособен да контролира вълнението си.

Кралят се усмихна. Тролден! Разбира се! За малко да

забрави. Единственият празник на Бергените!

Кралят се облече, закуси и отвори вратата на замъка.

– Тролден! Нашият единствен ден да бъдем щастливи! – възкликна той и качи на раменете си принц Грисъл.

Докато вървяха към Дървото на тролчетата, кралят и принцът чуха, че Бергените от цялото градче скандират:

– Тролчета! Тролчета! Тролчета! Тролчета!

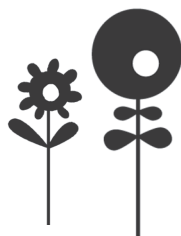
Крал Грисъл се приближи до клетката около Дървото на тролчетата и стражите отстъпиха встрани да му направят път да мине. Кралят свали принца от раменете си и го сложи на земята.

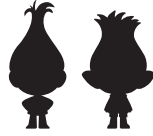
Екип готвачи с военни униформи извадиха остри като бръснач ножове и започнаха да ги точат един в друг. Остриетата хвърляха искри към две големи скари. ФИУУУ! От всеки грил изскочи огромен пламък.

– Моля, аплодисменти за вашия пазител на тролчетата, вашия министър на щастието, вашата кралска готвачка... за МЕН! – рече глас от пушека.

– Ооооо! – възкликна принц Грисъл, смаян – малко уплашен.

През тъмния дим закрачи сенчеста, внушителна фигура.

Трета глава

Кралската Готвачка – зла и нещастна на вид, дори и за Берген.

Тя отговаряше за готвенето на тролчетата за Бергените, което означаваше, че отговаря и за щастието им. Това ѝ даваше власт. А Готвачката *обичаше* властта. Много.

– ГОТВАЧКАТА! ГОТВАЧКАТА! ГОТВАЧКАТА! – изреваха Бергените и нададоха радостни възгласи за любимата си готвачка. Тя се втренчи в тълпата Бергени, докато те не се умълчаха и зачакаха да заговори.

– Днес е много специален Тролден – обяви Готвачката, – защото сред нас има един, който не е вкусвал тролче.

Лицето на принц Грисъл засия.

– Ооооо, аз! Тя говори за мен!

Готвачката се вторачи в малкия Берген.

– Принц Грисъл, моментът настъпи.

Принцът изглеждаше притеснен. Гордият му баща завърза на врата му чисто ново лигавниче, специално за тролчета, и леко го побутна да пристъпи напред. Принцът се поколеба.

– Всичко е наред, сине – окуражи го крал Грисъл. – И аз бях несигурен, когато изядох първото си тролче.

– Добре – отвърна принц Грисъл, опитвайки се за преглътне страха си.

Кралят вдигна палец.

– Браво, моето момче!

Готвачката се наведе и сложи ръка на раменете на принц Грисъл. Погледна го в очите и сериозно каза:

– Мой свещен дълг е да те посветя в тайната на истинското щастие.

Тя се изправи и се приближи до вратата на клетката около Дървото на тролчетата. Извади голяма връзка ключове, избра един, отключи и отвори ръждясалата врата. СКРЪЪЪЦ...

Всички Бергени в тълпата се наведоха напред, в опити да видят по-добре Дървото на тролчетата и вкусните му обитатели. На клоните му бяха окачени красиви пъстро-

цветни шушулки.

– Ооооо – промълвиха те. – Тролчета.

Принц Грисъл не се стърпя, хукна покрай Готвачката, влезе в клетката и се втренчи в Дървото и тролчетата по клоните му. Готвачката го последва, протегна ръка и сграбчи едно тролче с пухкава розова коса. Принцът се опита да го вземе, но Готвачката го дръпна далеч от него.

– Избрала съм супер специално тролче за теб – каза тя на висок глас, за да я чуят всички. – Най-щастливото, най-позитивно настроеното, НАЙ-СЛАДКОТО тролче от всички. Тъй като всеки принц заслужава принцеса, представям ти онази, която те наричат... принцеса Попи.

Принц Грисъл нетърпеливо подскочи и грабна тролчето с розова коса от Готвачката.

Не можеше да повярва какъв късметлия е, че *най-после* щеше да изяде тролче!

Той се приготви да натъпче малкото същество в устата си, но спря за момент, за да прошепне:

– Моля те, направи ме щастлив.

Принцът го захапа. ХРУС! Тролчето се пречупи на две. Принц Грисъл задъвка доволно. След това обаче лицето му придоби озадачен и малко погнусен вид.

– Какво чувстваш? – попита Готвачката, която сияеше.

Принцът изплю залък от тресчици.

– Това тролче е развалено!

Готвачката грабна другата половина на тролчето от ръката на принца и го разгледа отблизо. Изобщо не беше тролче!

– Фалшиво е! – ужасено извика тя.

„Тролчето“ всъщност беше хитра фигурка, издялана от дърво. Розовата тролска коса беше залепена на главата ѝ, за да заблуди Бергените.

– ФАЛШИВО? – стъписано ахнаха Бергените. Такова нещо не се беше случвало в историята на Тролден!

Крал Грисъл се втурна напред.

– ФАЛШИВО! – гневно изрева той. БАМ! Кралят ритна ствола на Дървото на тролчетата. От клоните паднаха десетки дървени фигурки и затракаха на земята.

– Тролчетата са *изчезнали*? – изхленчи принц Грисъл, силно разочарован. Как да вкуси първия залък на истинското щастие без тролче, което да сдъвче?

Кралят се завъртя с лице към Готвачката и изръмжа страшно:

– КЪДЕ СА ТРОЛЧЕТАТА?

Тролчетата бягаха из тъмните тунели под Дървото и следваха криволичещата му система от дълги, чепати ко-

рени. Стари тролчета, млади тролчета, момчета тролчета, момичета тролчета – всички бягаха, колкото им държаха мъничките крачета. Докато тичаха с всички сили по ниските тунели в пръстта, дългите им коси се стелеха по тавана на тъмните проходи.

– По-бързо! По-бързо! – викаше водачът им крал Пепи, който стоеше в единия тунел, насърчаваше тролчетата и държеше факла, с която да осветява пътя им. Те подаваха напред като щафета едно прелестно, очарователно, щастливо малко тролче. Тролчето с розовата коса беше принцеса Попи, която Готвачката смяташе да поднесе на принц Грисъл!

– Спасихме Попи! – извика едно мъжко тролче и подаде напред принцесата.

– Попи идва! – каза една жена тролче.

– Спасихме Попи! – обяви едно старче.

– ЕХАААААА! – извика Попи. Прехвърлянето от тролче на тролче ѝ доставяше огромно удоволствие.

Най-после те предадоха девойката на баща ѝ.

– Ето я моята принцеса! – възкликна крал Пепи.

– Да-да! – радостно изгука малката принцеса Попи.

Едно приветливо младо тролче на име Аспен забърза към крал Пепи.

– Ваше Величество, някои не могат да продължат.

Крал Пепи пхна розовокосата принцеса в своята

собствена коса за по-безопасно и се втурна обратно в тъмния тунел.

– Никое тролче няма да остане! – извика той, докато тичаше.

Кралят скоро забеляза майка с малко дете, които се колебаеха и не бяха сигурни как да минат покрай една локва. Крал Пепи свали наметалото си и го постели върху локвата, за да минат майката и детето.

– Благодарим, крал Пепи! – каза майката тролче.

Кралят тичаше в мрачния тунел, осветяваше го с премигващата светлина на факлата си, и покриваше още локви с дрехите си.

– Благодаря, крал Пепи! – извика тролче на име Куки.

Водачът на тролчетата скоро остана по бели гащи. Той спря, за да повдигне паднал корен, който препречваше пътя му.

– Благодаря, крал Пепи! – каза тролче на име Манди.

Кралят се приготви да се върне за повторна проверка, когато чу изтерзан глас, който викаше от мрака.

– Крал Пепи!

Той хукна към Дариус – тролче, което беше паднало на земята в тунела.

– Какво има, Дариус? – разтревожено попита кралят.

– Не мога да продължа – отвърна Дариус. – Пречупен е.

– Кое?

– Моят... дух.

Крал Пепи окуражително сложи ръка на рамото му.

– Не, не е.

Дариус се поколеба за момент и после се усмихна.

– Благодаря, крал Пепи! – Той стана и след това веднага се свлече на земята. – Ох! О, почакай. Не е духът ми. Кракът ми е. Определено е кракът ми.

Крал Пепи погледна крака на Дариус, който беше прегънат под странен ъгъл. Да, наистина беше счупен. Без да се колебае, кралят се наведе, вдигна Дариус и понесе раненото тролче на гърба си.

– Никое тролче няма да остане! – повтори той.

Но докато крал Пепи си проправяше път из тъмния подземен тунел, носейки Дариус, кирки и остриета на лопати пробиха тавана и заплашиха да срутят маршрута им за бягство! КОП! КОП! КОП! Крал Пепи трябваше да избягва остриетата, докато тичаше с Дариус на гърба си.

Горе войниците на Готвачката яростно копаеха земята. Те бяха твърдо решени да спрат тролчетата.

– Татко! – извика принц Грисъл. – Къде са те? Къде са тролчетата?

Крал Грисъл не знаеше отговора на този въпрос. И това го ядоса още повече. Той се обърна към Готвачката.

– Не стой със скръстени ръце! Направи сина ми *щастлив*!

– Той *ще бъде* щастлив! – настоя Готвачката, грабна кирка от един войник и започна да я забива в земята. КОП!

Кирката проби тавана на тунела долу и закачи гащите на крал Пепи! Той беше в опасност!

В този момент крал Пепи носеше на гърба си още няколко тролчета освен Дариус. Той ги търкулна в тунела като топки за боулинг и се помъчи да се освободи. Отскубна се и после – ХРЯС! Точно пред него се заби острието на лопата, препречи пътя му, и го затвори в тунела.

Проходът водеше до отвор в гората. Тролчетата, които крал Пепи беше търкулнал, изскочиха на слънчевата светлина и тупнаха в краката на другите, които ги чакеха.

– Къде е крал Пепи? – разтревожено попита едно тролче.

– Мисля, че той не успя да се спаси – тъжно отговори Дариус.

– О, не – каза едно малко тролче. – Принцеса Попи... Но после чуха глас.

– Когато казвам, че няма да остане нито едно тролче... говоря сериозно! – Крал Пепи излезе от тунела и зае ге-

роична поза, хванал принцеса Попи с една ръка над главата си. Всички тролчета се развикаха радостно, въпреки че крал Пепи беше чисто, абсолютно гол-голеничък. – Спасихме се – обяви той, – но ще бъдем в още по-голяма безопасност, колкото по-далеч отидем от Берген Таун. Да вървим! Побързайте!

Не беше необходимо да повтаря. Тролчетата се обърнаха и хукнаха през гората.